

Nueve vidas

Nine lives, Rodrigo García, 2005

Nou històries de dones, nou trossos de vida rodats en temps real que formen un interessant calidoscopi vital

Coses que diria....

Si Rodrigo García hagués tornat a signar la seva segona cinta amb el mateix títol que la primera, jo personalment, no hi hagués posat cap inconvenient perquè el no gens menys interessant fill de Gabo, ens acosta a un territori molt proper al de la seva *Cosas que diria con solo mirarla* (2000).

No és el primer ni serà l'últim director de cinema que ens explica un i altre cop la mateixa història: Woody Allen, Almodóvar o el mateix Wim Wenders de *Llamando a las puertas de cielo*, que vam poder veure la setmana passada en aquesta mateixa pantalla.

Tampoc és el primer en voler enfrontar-se al repte del pla-seqüència des que Alfred Hitchcock ho va fer amb *La soga* (1948) o Alexander Sokurov, més recentment, amb *L'Arca russa* (2002), que ens passejava per tot l'Hermitage de Stalingrad durant més de dues hores tot composant una mena de dansa entre l'art i la història recent de la vella Europa. En aquest cas,

diríem que l'artifici és prou justificat perquè el que pretén és demostrar-nos que ha retallat trossos de vida literals, rodats entre dotze i quinze minuts, en temps real, sense cap tall per explicar, amb una curta però no menys intensa mirada, una vida i, més enllà dels aspectes tècnics i formals, entroncar amb el tema de la seva anterior pel·lícula, on tot i que les històries diríem que no eren tan «mínimes», ens parlava també de dones que, com aquestes, estaven perdudes, atrapades en situacions i, en el fons, presoneres de si mateixes. Aquests són els personatges sobre els quals el director vol treballar per arribar a la profunditat del calidoscopi humà, mitjançant petits apunts i, així, poder tornar a «dir-nos coses, només mirant-los».

Dones, dones i més dones...

Sandra (Elpidia Carrillo) és a la presó i desitja veure la seva filla. Diana (Robin Wright Penn) es troba enmig d'un supermercat amb un home amb qui va tenir una relació en el passat; possiblement l'home de la seva vida que va

deixar escapar, no se sap ben bé per què. Ara està embarassada d'una nova parella i ja no pot mirar enrere. Holly (Lisa Gay Hamilton) no pot seguir vivint tranquil·la fins que el seu padrastre no reconegui el mal que li ha fet. Lorna (Amy Brenneman) es troba en un tanatori implicada en una història d'un molt singular d'humor negre. Sonia (Holly Hunter) treu a la llum un secret amagat durant anys. Samantha (Amanda Seifreid) es veu atrapada enmig de la destructiva relació dels seus pares. Ruth (Sissy Spacek) té una cita adúltera que no aconsegueix consumir perquè és incapaç d'escapar mentalment de la seva difícil realitat. Camille (Kathy Baker) s'enfronta a una operació quirúrgica que determinarà el seu futur i Maggie (Glen Close) ens convida a passejar per un cementiri amb la seva petita filla en la darrera i més interessant història de la sèrie.

Històries sobre relacions humanes que es resisteixen a acceptar la seva fi, parelles

trencades, vides sense horitzons a manera de fresc i lligades per petits detalls que sembla haver tramat acuradament l'atzar, sense fer soroll, amb sigil. Tot perfectament lligat com si es tractés de la vida mateixa.

L'encant de la senzillesa

Rodrigo Garcia ha crescut en un entorn literari, és un home avesat al conte que ha seguit tota la literatura de Carver, Hemingway, Joyce i també Txékhov i, per aquest motiu, afirma que li agrada molt més el petit retrat, capturar l'instant, la mirada esbiaixada sobre quelcom que està passant que les històries lineals a l'estil clàssic.

La seva primera pel·lícula va ésser tota una sorpresa a la secció. Una certa mirada del festival de Cannes de l'any 2000 perquè, molts cops, ser fill d'algú com Gabriel García Márquez pot introduir certs dubtes sobre el propi potencial creatiu. Tanmateix el fet de tenir només dos llargmetratges no vol dir que no estigui molt foguejat en altres terrenys de la ficció com, per exemple, els guions per la televisió en sèries innovadores com *A seis metros bajo tierra*, els episodis pilot de *Six degrees*, o *Big love* i un projecte molt similar a la pel·lícula que avui presentem anomenat *Ten tiny love stories* (deu històries d'amor diminutes).

Nine lives és una pel·lícula que com els bons vins, d'entrada, passa molt suaument i deixa per després tot un seguit de sensacions i d'imatges que ens atrapen.

Fitxa tècnica

Tècnics

Direcció i guió: Rodrigo García
Productor: Julie Lynn
Productor executiu: Alejandro González Iñárritu
Muntatge: Andrea Folprecht
Fotografia: Xavier Pérez Grobet
Vestuari: Maria Tortu
Música: Edward Shearmur
Nacionalitat: Estats Units
Durada: 114 minuts
Estrena USA: 14 octubre 2005
Estrena Espanya: 22 setembre 2006

Actors

Caty Baker: Camille
Amy Brenneeman : Lorna
Elpidia Carrill: Sandra
Glen Close: Maggie
Stephen Dillane: Martin
Dakota Fanning: Maria
William Fichtner: Andrew
Holly Hunter: Sonia
Joe Mantegna: Dany
Sissy Spacek: Ruth
Robin Wright Penn: Diana

Filmografia

2000

Cosas que diría con solo mirarla.

2005

Nueve vidas